

26 Αυγούστου 2022

Ιστορίες της Παλιάς Θεσσαλονίκης: Πίστα σκι στον Χορτιάτη και άλλα σχέδια επί χάρτου

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα

Δέκα σχέδια τουριστικής ανάπτυξης φιλόδοξων επιχειρηματιών του 20ου αιώνα που θα άλλαζαν τη φυσιογνωμία της πόλης, αλλά έμειναν στα χαρτιά

Μετά την καταστροφική πυρκαγιά του 1917 νέοι, φιλόδοξοι και σπουδαγμένοι στο εξωτερικό μηχανικοί, μαζί και εύποροι επιχειρηματίες διαφόρων εθνικοτήτων που δραστηριοποιούνταν στην πόλη, οραματίστηκαν μια νέα Θεσσαλονίκη, σύγχρονη, με ανοιχτό το θαλάσσιο μέτωπο και κατασκευές αντάξιες των μεγάλων ευρωπαϊκών πρωτευουσών.

Το σχέδιο Εμπράαρ άνοιξε την όρεξη σε πολλούς για σχέδια τουριστικής ανάπτυξης που θα αναδείκνυαν το πολιπολιτισμικό προφίλ της πόλης και θα απέφεραν κέρδη για τους ίδιους.

Η περιοχή του Λευκού Πύργου ήταν αναμφισβήτητα στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, όχι μόνο λόγω της θέσης της, αλλά και επειδή δεν είχε υποστεί καμία καταστροφή από τη μεγάλη φωτιά. Έτσι δεν χρειαζόταν κατεδαφίσεις και έργα ανοικοδόμησης, παρά μόνο αναπλάσεις στις υπάρχουσες υποδομές.

Στις αρχές του 20ου αιώνα λειτουργούσε εκεί ένα από τα πιο γνωστά κοσμικά κέντρα «Ο κήπος του Λευκού Πύργου» ή «Κήπος του Σπλέντιν Παρκ», που ανήκε από το 1906 στον σουλτάνο Αβδούλ Χαμίτ Β΄, γνωστό κι ως “Κόκκινο σουλτάνο”, - υπεύθυνο για τη μεγάλη σφαγή των Αρμενίων το 1896- και μετά την

απελευθέρωση πέρασε στο ελληνικό δημόσιο.

Στον χώρο υπήρχε εστιατόριο, θέατρο, βαριετέ και καζίνο και τον Σεπτέμβριο του 1924 ο δήμος δημοπράτησε το έργο για να κατασκευαστεί εκεί ένα μεγάλο ξενοδοχείο, να αναμορφωθεί ο κήπος και η πλατεία του Λευκού Πύργου, να γίνει θέατρο και μια μεγάλη εξέδρα που θα λειτουργούσε ως μουσική σκηνή. Ακολούθησαν τροποποιήσεις επί τροποποιήσεων, οι επιχειρηματίες διαγκωνίζονταν για το ποιος θα αποκτήσει την έκταση φιλέτο και την εκμετάλλευσή της, αλλά η δημοπρασία ουδέποτε προχώρησε.

Ένα μνημειακό χάνι ήταν κατά τους βυζαντινούς χρόνους στο σημείο όπου βρίσκεται ως σήμερα το Καραβάν Σαράι, το οποίο καταστράφηκε από τις δύο μεγάλες πυρκαγιές του 1890 -μετά την οποία αγοράστηκε από έναν Ιταλό κι έναν Εβραίο επιχειρηματία- και του 1917. Ο πλειστηριασμός που έγινε μετά το 1917 δεν ανέδειξε αγοραστή και τα 36 καταστήματα του ισογείου που είχαν σωθεί από τις φλόγες -πολλά περισσότερα κάηκαν - επισκευάστηκαν πρόχειρα από τους ενοικιαστές και τους ιδιοκτήτες.

[Διαβάστε την συνέχεια του άρθρου στην voria.gr](http://www.voria.gr)